

சுபமஸ்து.

தமிழகம்.

வால்பூம் 1 } 1905 (ஸ்ர) ஆகஸ்டுமீ } நம்பர் 8.

கைத்தொழில்.

(164-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

தற்காலம் நம்முடைய இந்தியா இப்படி சுஷ்ணாதிசை அடைந்து போனதற்குக் காரணமென்ன? இத்தேசத்து ராசாக்களும், பிரபுக்களும், கல்விமான்களும், பணக்காரர்களும் கைத்தொழிலைப்பற்றிக் கொஞ்சமாவது நினைப்பில்லாததினாலேயே. கைத்தொழில் செய்தால் இழிவு வருமென்று நம் தேசத்தவர் எண்ணுகிறார்கள். இந்த எண்ணமே இத்தேசத்தைக் கெடுத்துப்போட்டது. எந்த தேசமாவது எளியவர்கள் மட்டும் கைத்தொழில் செய்து முன்னுக்கு வருமா? இது நம்முடைய தேசம் தான்! நாம் உடுத்தியிருக்கும் உடை, சட்டை, போர்த்து இருக்கும் சம்பளி, இவைகள் எங்கேயிருந்து வந்தன? நம்முடைய நாட்டுப் பஞ்சு இங்கிலாந்துக்குப் போய் இவ்வளவு சிறப்பாய் ஆகிறது. மனுஷன் பிரமிக்கத்தக்க நானுவித என்ஜின்கள் எங்கேயிருந்துவந்தன? நம்முடைய நாட்டில் வெட்டி எடுக்கப்படுகிற இரும்புகள் அவ்விடம்போய்

இவ்விடம் பிரமிக்கத்தக்கபடி உருப்படியாகி வருகின்றன. இப்படியே ஒவ்வொரு சாமான்களும் இவ்விடமிருந்து முண்டமாய் வெளியேபோய் உருப்படியாய்த் திரும்பிவருகின்றன. இந்தியாவின் கைத்தொழில்களில் ஐரோப்பியருக்கு உதவக்கூடியது ஏதாகிலும் ஏற்றுமதி உண்டா என்று கேட்டால், அந்தக்கலம் பூச்சியம் என்றுதான் சொல்லவேண்டியது. சாக்கில் அனுப்பும் சாமானே ஒழிய பெட்டியில் அனுப்பும் சாமான்கிடையாது.

ஆனால் இந்தியாவைப்பற்றி வேறுதேசத்து ராசாக்களுக்கு இருக்கப்பட்ட எண்ணமும் அவ்வுடும் இவ்வளவென்று சொல்லிமுடியாது. இங்கிலீஷ்காரர்கள் இந்தியாவின் கொழுப்பால் முன்னுக்கு வந்தார்கள். நாமும் அந்தக் கொழுப்பைக் கொஞ்சம் சாப்பிடவேண்டாமா என்ற எண்ணமிருக்கிறது. ஏன் கைத்தொழிலுக்கு உபயோகமான பற்பல சாமான்களும் இங்கே இருந்துதான் போகின்றன?

முன் நம்முடைய இந்தியாவின் பெருமையைப்பற்றிச் சரித்திரங்களில் சுமார் 600 வருஷத்துக்கு முன் பார்த்தால் எல்லாத் தேசங்களும் ஒளிமழுங்கி அங்குள்ள ஜனங்கள் நாகரீகம் அற்றவர்களாய் இருந்தபோது நம் தேசம் விவசாயம், நெய்தல் தொழில், சிற்பவேலை இப்படிப்பட்ட பற்பல கைத்தொழிலில் சிறந்திருந்ததாகவும் அதனால் நம் தேசம் குன்றி விட்ட விளக்கைப்போல் நாலுபக்கமும் ஒளி வீசியதென்றும் அதுகாரணமாய்ப் பிறதேசத்தவர்கள் இத்தேசத்திலுள்ள அளவிறந்த செல்வத்தைக் கவரும் நிமித்தம் அடிக்கடி படையெடுத்து வந்தார்களென்றும் சரித்திர மூலமாய்க் காண்கிறோம். இவ்வளவு பெருமைபுடன் விளங்கிய நம் தேசம் இப்போது மரக்காலின் கீழ் வைக்கப்பட்ட விளக்கைப்போல் ஒளிமழுங்கி வேற்றரசருடைய நகைப்புக்கு இலக்காய் நிற்பது எது காரணம் தெரியுமா? கல்வி கற்றவர்களும், பிரபுக்களும், பணக்காரர்களும் மெய்வருந்தி வேலைசெய்யவேண்டிய உழவுமுதலிய கைத்தொழில்களை அவமானமானவைகளென்று எண்ணி உத்தியோகம் என்னும் சேவகத்தையே பெரும்பொருளாக வியந்துவருவதே காரணம். ஒளவையின் திருவாசகமாகிய சிறுபிள்ளையில் கற்ற “தொழுதுண் சுவையின் உழுதுணிவிது” என்ற பாட்டை முற்றிலும் மறந்துபோனார்கள்.

கைத்தொழிலின் விதம்.

இவற்றைப்பற்றி இன்னின்ன தொழில் என்று ஒவ்வொன்றாய்ச் சொல்லப்போனால் விரிவாய்ப் போகும். சில தொழில்களைச் சொல்லுகிறேன். (1) சமுசாரி வேலை (2) தட்டார வேலை (3) கொல் வேலை (4) கண்ணன் வேலை (5) நெசவு வேலை (6) சுற்பி வேலை (7) கல்தச்சுவேலை (8) தச்சுவேலை (9) ஓதயல் வேலை (10) வண்ணன் வேலை (11) அம்பட்டவேலை (12) செம்மான் வேலை (13) பற்பல மெஷீன்களில் செய்யும் வேலை (14) கல்லிகற்கிற வேலை, இப்படியாக அநேகவிதமுண்டு. நம் தேசங்களில் சுற்சில பாசங்களில் அந்தந்தக் கைத்தொழில் விர்த்தியாகாததற்கு முக்கிய காரணம் ஒன்றுண்டு.

அதாவது, அந்தந்தக் கைத்தொழிலை அந்தந்தச் சாதிக் காரணே செய்து மற்றவர்கள் செய்தால் அவமானம் என்று எண்ணுகிறார்கள். சில தேசங்களில் அப்படியல்ல. தங்களுக்கு எதெது விர்த்தியோ அந்தந்தத் தொழிலைத் தங்களுடைய ஜீவாதாரத்துக்குச் செய்கிறார்கள். இதுதான் நல்லது, அப்போதுதான் கைத்தொழிலும் விர்த்தியாகும்.

கைத்தொழிலுக்கு அவசியம் வேண்டிய தெது? சாமான்கள்.

முதல் சாமான் முயற்சி. முயற்சி என்ற சாமான் இருந்தால் தான் எந்தக் கைத்தொழிலும் விர்த்தியாகும்.

ஒவ்வொரு கைத்தொழிலுக்கும் அதற்குரிய சாமான்கள் ஆயத்தமாய் இருக்கவேண்டும்.

உழுதிறவனுக்கு அதற்குரிய ஏச்வடம், பூட்டான்; தாகத்தடி, தாறுக்கழி முதலிய சாமான்கள் அவசியம் வேண்டும். காட்டில் ஏரைப் பூட்டினிட்டு வீட்டில் வந்து கழி எடுத்துக் கொல்லன் வீடுபோய்த் தாறுவைக்கப் போனால் அந்த வேலை எப்படி விர்த்தியாகும்? கொல்லன் ஒருவன் இருக்கிறான் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அவன் அடுப்பில் வேக்காடு வைத்துவிட்டுப் பழுக்கக் காயவைத்து அடிக்கப்போகும்போது வீட்டில் போய் சுத்தி எடுக்கப்போனால் அந்த வேலை எப்படி விர்த்தியாகும்? ஒரு சேவகனிடம் அவர் முதலாளி, “என்ஜினில் வேலை செய்வதற்குரிய சாமான்கள் வேண்டும். அதாவது சுத்தி, ஆரம், உளி, கத்தரி முதலிய சாமான்கள் வீட்டில் இ

ருக்கிறது, எடுத்துவாரும்” என்று சொன்னால், உடனே “ஆகட்டும்” என்று சொல்லிப்போட்டு, மறுநாள் அந்த வேலைக்கருகில் வர, “நேற்று நான் எடுத்துவாச் சொல்லிய சாமான்கள் எடுத்து வந்தீரா” என்று எஜமானன் கேட்டால் “மறந்துபோனேன்” என்று சொல்வார். இது சரியா? அப்படியானால், அந்த வேலை எப்படி விர்த்தியாகும்?

ஆகையால், கைத்தொழிலுக்கு விர்த்தியாகாமல் தடையாப் இருக்கிற மறதி, சோம்பல், இகழ்ச்சி என்று சொல்லுகிற இம் மூன்றையும் பற்றறத் தொலைத்து, முயற்சி என்னும் பெரும் பொருளை அணிந்து, அந்தந்த வேலைக்குரிய உபகரணமாகிய சாமான்களைச் சவுதரித்து ஒவ்வொரு தொழிலையும் விர்த்தி செய்வோமாக.

கைத்தொழிலின் பிரயோஜனம்.

(1) மனுஷனுடைய யுத்தி புத்தியை விசாலப்படுத்தியும் அறிவை விர்த்தியாக்கிக்கொண்டும் வருகிறது.

(2) அவன் சரீரத்தைப் பசி, தாகம், குளிர் இவற்றால் அலசற்படாமல் காக்கிறது.

(3) அவனுக்கு இருக்கப்பட்ட ஐசுவரியத்தை விர்த்தி பண்ணுகிறது. எப்படியென்றால், ஒரு கைத்தொழிலை நன்கு மதித்துத் தன் பொருளினால் விருத்திபண்ணுகிற விஷயத்தில் அவன் கைத்தொழிலால் செய்யும் சாமான்கள் பற்பல இடத்துக்கு ஏற்றுமதியாகிப் பெரும் லாபம் கிடைக்கும்.

(4) ஜனங்கள் நாளுக்கு நாள் விர்த்தியடைவார்கள்.

(5) ஏழைகளைக் காக்கிறது; அநேகம் ஓர்க்குஷாப்களிலும், கம்பெனிகளிலும், தோட்டங்களிலும் ஏழைகள் போய்ப் பிழைக்கிறார்கள். அது எதினால்? கைத்தொழிலை விர்த்தி பண்ணுவதிலேயே!

(6) கைத்தொழில் பலவற்றைக் கற்றிருந்தால், ஒருவனுக்கு ஒரு போதும் பஞ்சம் கிடையாது. அவன் எந்த தேசம் போனாலும், எந்தத் தீவாந்தரம்போனாலும் பிழைத்துக்கொள்வான். சில திருஷ்டாரந்தங்கள் உண்டு.

(i) கம்பர் என்ற வித்வசிரோமணி சேர்ப்பு தேசத்தை விட்டுப் பிரிந்து போகும்போது வழிக்கு ஆகாரமாவது, செல்வுக்குப் பணமாவது இல்லாததால், வேலி என்கிற பெண்பிள்ளை

யிடம் கொல்லைச் சுவர் வைத்துக் குருணிரெல்வாங்கித்தன்னைப் போலித்துக்கொண்டார்.

(ii) பிரான்சு தேசத்திலே அபிசானியோ என்ற பெரிய பிரபு இருந்தார். அவர் வீட்டின் பக்கத்தில் ரிக்கோலா என்ற கூடைகட்டுபவன் ஒருவன் வசிக்கான். அவன் கூடை பின்னித் தன் நாட்களைக் கழித்துவந்தான். அவனுக்கு ஒரு சிறிய நாணற்புதர் இருந்தது. ஒரு நாள் இந்தப் பிரபு தன் குதிரை மேலேறி உலாவப்போகும்போது தன்னுடைய நாணற்புதரில் இருந்து கூடைபின்னி ஒய்யாரமாய்ப் பாடிக்கொண்டிருந்த இந்த ஏழைமனிதனைக் கண்டு, “நாம் இவ்வளவு பிரபுவாய் இருந்தும் நமக்கு இவ்வளவு சந்தோஷம் இல்லை. இந்தக் கூடைபின்னி இப்படிச் சந்தோஷமாய் இருக்கிறானே” என்று பொருமைகொண்டு அவனையும் குதிரையைவிட்டு மிதிக்கவிட்டு அவன் நாணற்புதரையும் தீக்கொளுத்திவிட்டான். ஏழை மனிதன் நியாயாதிபதியிடம் தெரிவிக்க, இருவரையும் கப்பலேற்றி ஒருவரும் அறியாத அன்னிய தீவுக்குக் கொண்டுபோய் விட்டுவிடச் செய்தான். அங்கே போனவுடன் பிரபுவுக்குச்சரியான ஆகாரமில்லாததினால் நிரம்ப மெலிந்துபோனான். கூடைபின்னியோ பலமுள்ளவனானதினால் அந்தத் தீவிலுள்ளவர்களின் பாஷையை ஒன்றும் அறியாதபோதிலும் அவர்களால் கூடாத முரட்டு வேலைகளை இவன் அவர்களுக்குச் செய்து தன்னிடத்தில் அந்த மிலேச்ச சனங்கள் நிரம்பப் பிரியமாய் இருக்கும்படி செய்துகொண்டான். அவர்களும் தாங்கள் சாப்பிடுகிற காய், கறி, பழங்களை இவனுக்கும் கொடுத்தார்கள். இவன் தானும் சாப்பிட்டுப் பிரபுவுக்கும் கொடுத்தான். ஒரு நாள் இந்தக் கூடைபின்னி மாக்களைக் களால் ஒரு நேரத்தியான தொப்பிபோல் ஒன்று செய்து அந்தத் தீவிலுள்ள விசேஷித்த ஒருவனுடைய தலையில் வைத்தான். அகைப்பார்த்து எல்லாரும் எனக்கு ஒன்று, எனக்கு ஒன்று என்று வாங்கத்தலைப்பட்டார்கள். இப்படியே அவர்களுக்கு வேண்டிய பெட்டி, கூடை, தட்டுமுட்டு சாமான்கள், இப்படிப் பல தினுசுகளாய் செய்து கொடுத்தான். அந்தத் தீவிலுள்ளவர்களெல்லாரும் இவனைப் போற்றிப் புகழ்ந்து இவனிடத்தில் வெகு அன்பாய் இருந்தார்கள். இதுவும் தவிர, இவன் செய்துகொடுத்ததற்குப் பிரதி உபகாரமாகப் பற்பல சாமான்களைக் கொடுத்துவந்தார்கள்.

அவனும் கூடியசிக்கிரம் அவர்களுடைய பாஷையைக் கற்றுக் கொண்டான். அவனுக்கு ஒருவிஷயத்திலும் குறைவில்லை. பிரபுவோ கூடைகட்டியினுடைய தயவை எதிர்பார்த்துத் தன் வயிறை வளர்க்கவேண்டியதாயிருந்தது. எப்படியென்றால் கூடை கட்டுகிறதற்கு வேண்டிய குச்சு முகலியவைகளைச் சவுதரித்துப் போட்டுக்கொண்டிருந்தான். சிறிதுகாலத்துக்கு பிற்பாடு இருவரும் தங்கள் சொந்த இடத்துக்கு கொண்டு வந்து சேர்க்கப்பட்டார்கள். அந்தப் பிரபு அதன்பின்தான் கைத்தொழில் மிகவும் சிறந்தது என்பதை அறிந்து அந்த ஏழைமனிதனுக்குத் தன் வீட்டுப்பக்கத்தில் ஒரு பெரிய வீடு கட்டிக்கொடுத்து, திரண்ட சொத்துக் கொடுத்து, அவன் ஆயுசுகாலபரியந்தம் அவனைப் பாதுகாத்துவந்தான். கைத்தொழில் தெரிந்ததினால்தான் தீவாந்தரம் போனபோதிலும் அங்கே சுகமாய்ப் பிழைத்து எல்லாரும் போற்றும்படி திரும்பி வந்தான். தொழில் தெரியாமல் இருந்தால் அந்தத் தீவின் மிலேச்சசாதியாரால் கொல்லப்படவேண்டியதுதான்.

ஆகையால் நாம் ஒவ்வொருவரும் கைத்தொழிலை மேன்மையாய்க்கொண்டு நாம் ஒவ்வொருவரும் நம்மால் என்னென்ன கைத்தொழிலை விரித்திபண்ணவும், செய்யவும் கூடுமோ அவைகளைச் செய்து மற்றவர்களையும் ஏனிடீட்டுக் கைத்தொழிலை விரித்திபண்ணுவோமாக. “ஒன்றுசெய், நன்றுசெய், அன்றுசெய், அப்பொழுதேசெய்.”

D. சாலமன், சுருணாநிதி இல்லம்.

சங்கீதமும் அதன்பயனும்.

பைத்தியரோகத்துக்குச் சங்கீதம்போலும் உத்தமமருந்து பிறிதில்லையென்பது அநுபவத்தினால் நிச்சயிக்கப்பட்டது. ஓஷாதங்களினால் ஒருசிறிதுஞ் சாந்தப்படாத தொடிய பைத்தியரோகம் சங்கீதத்தினாலே சாந்தப்பட்டதென்பது பலராலும் பலவிடங்களிலே காணப்பட்ட அநுபவமாம். பிரக்தியக்ஷமாக வுலகத்திலே மனங்கவன்று, நெஞ்சம் புண்பட்டுக் குண்ணீர் துளித்துக்கொண்டிருப்பவர்களும் இனிய யாதோ

சையினாலே அக்கவலைக்கடவினின்றும் நீங்கி மகிழ்வெய்தல் பலராலும் அதுபவத்திற் காணப்பட்டதோருண்மையன்றோ? நோயினால் மெலிந்து உணவின்றி வாடி நித்திரையற்றுப் படுக்கையிற்புரளும் நோயாளர்பலர், இனியகீதத்தினாலும், யாழிசையாலும் ஆழ்ந்த நித்திரைபெறுதலும் கண்களாற்கண்டவுண்மையன்றோ? எவ்வகைச்சஞ்சிவி ஓளவுதத்தினாலும் தீராத மூர்ச்சையும் சோகநித்திரையும் இனிய யாமொலிகேட்டமாத்திரத்திலே நீங்கப்பெற்று நல்லுணர்வும், விழிப்பும் பெற்றாருமுளரன்றோ? பைத்தியத்தினு லீராப்பகல் ஒருசிறிது முறங்காத நோயாளரெத்தனையோ ஆயிரவர் குளிர்ந்த மதுரமயமாகிய யாழிசையினாலே நித்திரைபெற்றதும் வைத்தியபண்டிதர்களுக்கு அதுபவத்திலுள்ளதன்றோ? அந்நோயாளரிடத்திலே இவ்வீணையிசை யாது செய்யத்தக்கதென்ற ராயுமிடத்து அஃது அந்நோயாளருடைய மனத்தைத்தன்பால் வசீகரித்து அம்மனத்தை இடையீடின்றிக் குளிர்வித்து அரகுளிர்ச்சியினால் உண்டாகிய ஆநந்தத்திலே அதனைப்படிவித்துத் தனது தேகத்தைமறப்பித்து நித்திரையில் ஆட்டிவிடுவதே அதன் தொழிலாகுமென்பது நிச்சயமாகும். அதுமாத்திக் மன்று; அது, நரம்புத்துவாரங்களிலே விரைந்து செல்கின்ற இரத்தசாரவேகத்தைக் குறைத்து, அதற்காரோக்கியமான லுக்கத்தையும், மூளையினிடத்துண்டாகிய கலக்கத்தைத் தீர்த்து, அதற்குச் சபாவநிலையையுங்கொடுப்பது. இச்சகாயத்தினால் ஆரோக்கியம் விருத்தியாகும். யாழிசை, பாட்டிசை முதலியன மனத்தைக்கவருமியல்புடையனவென்பதும், அம்மனத்திலெழுந்துன்பங்களை நீக்கிச் சுகந்தருமியல்பினவென்பதும், சரீரத்திலேயுள்ள சில ரோகங்களை ஆற்றுமியல்பினவென்பதும், ஆரியர் பண்டைக்காலந் தொட்டந்தவுண்மைகளாம். ஆரியர்மாத்திரமன்று. உலகத்திலேயுள்ள எச்சாதி யாளரும் நித்திரைசெய்யாத குழந்தைகளை நித்திரைசெய்விப்பது இனியதாலாட்டினாலன்றோ? இனியராகங்களினுலேமனத்தைக் குளிர்விப்பது மாத்திரமன்று, வறந்தபரமாமூலையுங் குளிர்வித்து மேகங்களை அழைத்து மழையைப் பொழிவித்தலும் கூடுமென்பது ஆரியசாஸ்திரத்துணிபாம். அக்கருத்துப்பற்றியே இராகங்களைக் கணங்களாக ஆரியர்வகுப்பர். அவை இடம்பற்றியராகமென்றும், செய்ப்பற்றிய

ராகமென்றும், குணம் பற்றியராகமென்றும், காலம்பற்றியராகமென்றும் நான்கு கணங்களாம். அவற்றுக்குணம் பற்றியராககணம்-இரக்கம், துக்கம், மகிழ்ச்சி, யுத்தவீரம் முதலியனவற்றைத் தனித்தனி தருவனவாய்ப் பலவகைப்படும். இவையெல்லாம் இசைப்பயன்களாலுண்டாகிய பாசுபாடுகளாம். மேகவிரஞ்சி, மேகவண்ணக்குறிஞ்சி முதலிய ராகங்களால் மழையைப்பொழிவித்தல் கூடுமென்று கூறுதல் இந்நாளில் அநேகர்க்குப் பரிசாசவேதுவாய் முடியுமாயினும், அவை சாஸ்திரவாராய்ச்சியும், துண்ணறிவும் உடையார்க்கு அலையாவுண்மைகளேயாம். சீறிச்சினந்து கடித்தற்கு எழுந்தோடிவரும் கொடிய விடநாகங்களும், இனியராகங்களினாலும், யாழிசையினாலும், குழலிசையினாலும் சிற்றந்தணிந்து அதிதூரத்திலே நின்று செளி மடுத்து ஆநந்தித்தாடுவதை யாவரும் கண்ணூர்க்கண்டிருக்கின்றார்களே? கொலைத்தொழிலையுடைய கொடிய காட்டுமிருகங்களும், ஆடு, மாடுகளும் குழலிசைகேட்டமாதிரரத்தில் இரைமறந்து, வசமழிந்து செவியாலுணவுகொள்வதும் அநேகர் பிரத்தியகூமாகக் கண்டவுண்மைகளேயாம். பசியையும், கர்வத்தையும், தொழிலையும் மறந்திருக்கச்செய்யும் ஆற்றலுடைய மாயப்பொருள் அவ்வினிய யாழிசையைத்தவிர மற்றொன்றுளதென்பது பிராந்தியாகும். சாதாரணவொலியினாலே காற்றும், உஷ்ணமும், ஒளியும் தொழிற்படுகின்றன வென்பது இக்காலத்து ஐரோப்பிய சாஸ்திரிகளுக்கும் உடன்பாடேயாமன்றோ? அற்ப கீடங்களினது ஒலிமுதல் சமுத்திரகோஷம்வரையுமுள்ள ஒலியினாலே பரமானுவினிலே அநேக தொழிற்பாடுகள் நிகழுகின்றன வென்பது அவர்கள் கருத்தாம். பிரணவத்தினது விகாரப்பாட்டினாலே சிருஷ்டிகாரியம் நிகழ்வதென்பது ஆரிய சித்தாந்தமன்றோ? இச்சித்தாந்தம் ஐரோப்பியருக்கும் சித்தாந்தமாவதற்கு இன்னும் பலகாலங் கழிதல் வேண்டும். அதுநிற்க.

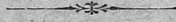
இத்துணைச்சிறந்ததாகிய சங்கிதவிந்நையை வீடுகள்தோறும் விருத்திபண்ணுவது யார்க்கும் எவ்வழியிலும் தள்ளப்படாதகடனேயாகும்.

யாழ்ப்பாணம்,)
நாவலர்கோட்டம்.)

இங்ஙனம்,
ஆ. முத்துத்தம்பிப் பிள்ளை.

கீர்த்தி பெற்ற தமிழ் வைத்தியர் ஓந்தாச்சியாபிள்வா குடும்பம்.

தமிழருக்கு ஆதியில் வைத்திய சாஸ்திரத்தைப் போதிக்க அகஸ்திய மகாரிஷியின் அநுக்கிரகத்தாலும், அவர்களுக்குத் தொன்று தொட்டுக் கிடைத்த அநுபவச் செல்வத்தாலும் புத்தி துட்பத்தாலும் அவர்களில் பலர் வைத்திய சாஸ்திரத்தில் தீரர்களென்று பேர்பெற்று ஆயல் நாட்டாரும் வியக்கத்தக்கவாறு தங்கள் வேலையில் திறமைகாட்டி வருகின்றனர் என்பது எல்லாருக்கும் தெரிந்த விஷயம். ரைல் துரையவர்களுடைய மைசூர் ராஜ்யத்துக் கல் வெட்டுகள் ஒன்றில் தேவராஜ பிள்ளை என்ற ஒரு தென்னாட்டு வைத்தியர் மிக்கத் திறமைவாய்ந்தவரென்றும், புதிதாக ஒரு வியாதி மைசூர் ராஜ்யத்தில் தோன்றி ஜனங்களைப் பீடித்து வெகு பேர்களை நாசம் செய்ததென்று, அக்காலத்தில் இவ்வைத்தியர், அதற்குப் பரிகாரமாக ஒரு புதிய மருந்தைக் கண்டுபிடித்து ஜனங்களுக்குச் சொஸ்தம் செய்து அச்சமநீக்கினரென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதல்லவா? திருச்சிராப்பள்ளியில் ஆண்டார் தெருக்கோடியில் நடப்பட்ட சற்கம்பம் ஒன்றில் இரத்தினசாமிப் பிள்ளை என்னும் ஒரு தமிழ் வைத்தியர் திருச்சிராப்பள்ளி நகரத்தில் இங்கிலீஷ் பாளையம் மிகுதியாக இறங்கி இருந்த காலத்தில், இங்கிலீஷ் வைத்தியத்தால் தீராத கோய்களுக்காளாகி வருந்திய பல ஐரோப்பியர்களுக்குத் தகுந்த சிகிச்சை செய்து சொஸ்தம் செய்தனரென்றும், தங்கள் வைத்தியரிடத்தில் தங்களுக்கு உள்ள நன்கு மதிப்பிற்கு அடையாளமாக அக்கல்வெட்டுக் கம்பம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டதென்றும், விளங்குகின்றதல்லவா? சென்னையில் சூளை என்னும் பாகத்திலிருந்த ஒரு மகா வைத்தியர், உடல் முழுதும் கிருமிகளுக்கிடமாகிக் கொப்புளங்களால் வருந்திய ஒரு ஐரோப்பியருக்கு மல்லிகைப் பூச்சயனம் ஏற்படுத்திக்கொள்ளச் சொல்லி யுத்தியாக வைத்தியும் செய்து நோய் தீர்த்து தக்க வெகுமதி பெற்றவரல்லவா? மண்ணாக்குடியிலும், தஞ்சையிலும் டாக்டர் முத்துசாமி முதலியார் அவர்கள் துரைத்தன உத்தியோகஸ்தராக இருந்து ஆங்கிலேய வைத்திய சாஸ்திர சகாயத்தால் ரண சிகிச்சையில் யாவரும் அதிசயிக்கத்தக்கபடி ரோக

ரிவர்த்தியைச் செய்துகொண்டு வந்ததாகத் தெரிகிறதல்லவா? இப்போதும் இங்கிலாந்தில் மெண்டிப் மலைப்பிரதேசத்தில் குடியேறி வைத்தியத்தில் நல்ல பேர் பெற்று வாழ்ந்து வரும் டாக்டர் சேளரிமுத்து அவர்களைப்போல அநேகர் இருக்கின்றார்களல்லவா? அப்படிப்பட்ட வைத்திய சாஸ்திரிகளில் ஒரு வரைப்பற்றியும் அவர் ஸ்தாபித்த வம்சத்தைப் பற்றியும் (Beeton's Dictionary of Universal Biography என்கிற) ஒரு ஆங்கில நூலில் சொல்லப்பட்டதை இங்கெடுத்து எழுதுகிறோம்.

மிக்கேயல் ஜூபர்கள் ஓந்தாச்சி என்பவர் ஆர்க்காட்டு நகரத்தில் மேன்மை பெற்ற ஓர் தமிழ்க் குடும்பத்திற் பிறந்தவர். அவர் தந்தையைப்போல அவரும் தஞ்சாவூர் அரசரிடத்தில் வைத்தியராக இருந்து வந்தார். இலங்கைத்தீவில் கெவர்னராக இருந்த உலாந்தா அதிகாரியின் மனைவிக்கு ஒரு அபாயகரமான நோய் உண்டாகி என்ன சிகிச்சை செய்தும் சொஸ்தமாகாமையால், தஞ்சையில் மிகத்திறமையுள்ள வைத்தியர் ஒருவர் உளர் என்று கேள்விப்பட்டு, அவ்வைத்தியரை இலங்கைக்கு அனுப்பவேண்டுமென்று அவ்வலாந்தா அதிகாரி தஞ்சை அரசரைக் கேட்டுக்கொண்டார். அவ்வாறே ஓந்தாச்சியாப் பிள்ளை இலங்கைக்கு அனுப்பப்பட்டார். அவர் தன் வைத்தியத்தில் ஜயம் பெற்று உலாந்தா அதிகாரியின் மனைவிக்குச் சொஸ்தம் செய்துவிட்டபடியால், அவ்வதிகாரி அவருக்கு நல்ல மிந்திரனாகிவிட்டார். ஆகவே கொழும்பு நகரத்தில் ஒரு ராஜாச வைத்திய உத்தியோகஸ்தராய் அமர்ந்து அவ்வூரிலேயே குடியேறிவிட்டார். இவ்வாறு கிர்த்திபெற்றுச் செல்வம் மிக்க ஒரு பெரிய குடும்பத்திற்கு ஸ்தாபகரானார். இவ்வம்சத்தாரநேகர் கல்வித்திறமையை வேண்டும் பல துறைகளிலும் பிரசித்தராய் விளங்குகின்றனர் இவர்பிறந்த ஊர் ஆர்க்காடு; இவர் தேகவியோகமடைந்தது, சி - பி 1714-ம்வருஷம்.

மேற்கூறிய ஓந்தாச்சியாபிள்ளையவர்களினின்று ஐந்தாம் நடைமுறையிலுதித்த பீட்டர் பிலிப் ஜூபர்கள் குவிண்ட் ஓந்தாச்சி A. L. M. Ph. D. T. U. D. என்பவர் மிகவும் சாமர்த்தியமுள்ளவர். ஐரோப்பா சரித்திரத்தில் பேரெடுத்த ஏஷ்யாகண்டத்தவர் இவர் ஒருவர்தான். இதுவிஷயத்தில் இவருக்கு ஒருவரும் இணையிலலை. இவருடைய ஐம்பட்டறி இலங்கையாக

கீர்த்தியோடு தமிழ் வைத்தியர் ஒந்தாச்சியாபின்னை குடும்பம் என்க

இருந்தபோதிலும், இலங்கை அக்காலத்தில் உலாந்தர் ஆணையின் கீழ் அமைந்திருந்தபடியால், கல்விப்பயிற்சியின்பொருட்டு இவர் உலாந்தா நாட்டுக்கே அனுப்பப்பட்டார். இவர் பாதிரியாகவேண்டுமென்கிற கருத்துடனே இவரைப் படிப்பிக்கக் கருதிப் பெற்றோரால் அனுப்புவிக்கப்பட்டார். ஆயினும் உலாந்தாவின் ராஜரீக நிலைமை நிகவும் கலக்கமுற்றிருந்தபடியால், அரசாட்சி முறைகளை ஒழுங்குப்படுத்தும் துறைகளில் அதிக முயற்சி செய்யலானார். தேசாபிமானம் மிகுந்த கீர்த்திமானான சீர்திருத்தக்காரரானார். உலாந்தா நாட்டின் சுதந்திரங்களை தன் நாவன்மையாலும், தானொழுதிய நூல்களாலும், சமரில் முன்னிட்டேர்சென்று போர் புரிவதாலும் காப்பாற்றி நிலைநாட்டினார். “உலாந்தா நாட்டு ஹாம்ப்டன்” எனப் புகழ்பெற்றார். (ஹாம்ப்டன் என்னும் இங்கிலீஷ்காரர் தன் நாட்டின் சுதந்திரங்களைக் காப்பதில் தன் உபயோக அபாயத்திற்குள்ளாகக்கியதுபோல இவரும் முயன்றனர் என்பது பொருள்.) 1787ம் வருஷத்தில் அரசாட்சி ஏற்பாடுகளில் குழப்பம் உண்டாகிவிட்டபடியால் தேசபரித்தியாகம் செய்து வேறு நாடுகளிற் சென்று பிழைத்துவந்தார். 1795ம் வருஷத்தில் மறுபடி அரசாட்சியில் மாறுபாடு உண்டானபோது இவர் உலாந்தாவுக்குத் திரும்பிவந்து தான் ஸ்வீகரித்துக்கொண்ட நாட்டிற்காகக் கடற்சண்டைகளிலும் நிலச்சண்டைகளிலும் வீரத்துடன் சேவகம்செய்து மிக்க உதவிசெய்தார். 1811ம் வருஷத்தில் முதலாவது நெப்போலியன் சக்கிரவர்த்தி (Imperial Council of Prizes என்னும்) பரிசளிக்கும் சபையில் இவரை ஒரு அங்கத்தினராகச் செய்தனர். 1814ம் வருஷத்தில் முதலாம் வில்லியம் என்னும் அரசன் ஆகரலின்பேரில், உலாந்தாவிக்குத் திரும்பினார்; அங்கே, உலாந்த இந்தியா நாட்டு வழக்குகளைத் தீர்க்கும் ஹைகோர்ட் ஜட்ஜாக நியமனம் பெற்றார். இவர் 1818ம் வருஷத்தில் தேகனியோசமடைந்தார். இவர் 1758ம் வருஷத்தில் இலங்கையிற் பிறந்தார்.

1867ம் வருஷத்திய மார்ச்சு மாதத்ததாசிய (“Leisure Hour” என்னும்) ஒரு பத்திரிகையின் ஓர் சஞ்சிகையில் “டாக்டர் குலிண்ட்-ஓண்டாட்டி” என்பவரைப்பற்றி ஓர் சிறு சரித்திரச்சுருக்கம் காணப்படும்.

உடையார் தேசனில், அப்பாசாமி ஐயர்.

தமிழ் நூல்களும் நூலாசிரியர்களும்.

6. நம்மாழ்வார் காலம்.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ சமய சரித்திரம் என்ற ஓர் அருமையான வியாஸம் மகா-ரா-ஸ்ரீ து. அ. கோபிநாத ராவ் அவர்களால் சென்னையிலிருந்து வெளிவரும் மேட்ராஸ் ரிவ்யூ (Madras Review) என்றவோர் இங்கிலீஷ் பத்திரிகையில் எழுதப்பட்டு வருகிறது. மேற்படி வியாஸம் தட்பமான ஆராய்ச்சியுடன்பல ஆதாரங்களைக்கொண்டு யுக்தி யனுபவங்களுக்கிணங்க அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த வியாஸத்தில் அவர் நம்மாழ்வார் காலத்தைப்பற்றிக்கூறும் அபிப்பிராயத்தைத் தமிழகத் தாருக்குத் தெரிவிப்பது நலமென்று கருதி இது எழுதப்பட்டது.

வைஷ்ணவ சமயத்திற்கு அச்சாணி போன்றவரான ஸ்ரீ இராமானுஜர் சுமார் கி. பி. 1055-ம் ஆண்டில் பிறந்து 82 பிராயம் ஜீவித்திருந்து ஏறக்குறைய கி. பி. 1137-ம் ஆண்டளவில் எம் பிரான் திருவடிச் சரணமடைந்தார். இராமானுஜர் காஞ்சியில்மர்ந்து இல்லறவாழ்க்கையை முட்டின்று நடத்திக்கொண்டிருக்கையில் அவர் வைபவங்களைக் கேள்வியுற்ற ஆளவந்தார் தமது புதல்வரான திருவரங்கப்பெருமானாரையரை அனுப்பி இராமானுஜரை அழைக்க, அவரும் அவ்வாறே ஸ்ரீரங்கம் நோக்கிப் புறப்பட்டனர். சுமார் 1080-ம் ஆண்டில் இராமானுஜர் ஸ்ரீரங்கம் வந்துசேரவும், துர்ப்பலாக்கியவசத்தால் ஆளவந்தார் காலஞ்சென்று ஒருவாரம் ஆயிற்றென்று கேட்டு ஆறாந்துபரமடைந்தனர்.

இவ்வாளவந்தார் ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளின் பேரன். இக்காதமுனிகள் தற்காலத்தில் காட்மேன்றூர்கோவில் என்று வழங்குகிற வீரநாராயணபுரத்தில் வசித்துக்கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது திருக்குடந்தையிலிருந்து அவ்வூருக்குச்சில பிராமணைத்தமர்கள் வந்து, நாதமுனிகள் கேட்டபத் திருக்கோவிலிலே நின்று,

“ஆராவமுதேயடியேனுடல நின் பாலன்பாயே
நிராயலைந்து கரையவுருக்குகின்ற தெடுமலே

சிரார் செந்நெல் கவரி வீசுஞ் செழுநீர்த்திருக்குடந்தை
ஏரார் கோலந் திகழக்கூடந்தாய் கண்டேனெம்மானே”

என்ற பாசுரமுதலாகவுள்ள 48-ம் திருவாய்மொழியைக் கனிந்
துபாடினர். அப்பதிகத்தைக் கேட்டிரங்கிப நாதமுனிசர்,
“திருவடிசளுக்குத் திருவாய்மொழி ஆயிரமும் வருமோ?”
என்று வினவினர். பிராமணர்கள், “ஆயிரமும் வராது. ஆயி
ரமுந் தெரிந்து கொள்ளவேண்டிள், திருக்குருகைக்குச் செல்லு
மின். அங்கே பராங்குசதாஸர் என்றொருவர் உள்ளார். அவ
ரைக்கண்டு கேட்டால் திருவாய்மொழி ஆயிரத்தையும் அரு
ளிச்செய்வார்” என்றார்கள். அதனைக்கேட்டு நாதமுனிசர்
திருவாய்மொழியைப் பெறக்கருதி, தாம் வயோதிகராய் இருந்
தும் ஆசைமேலீட்டினால் தாம்பிரபரணி தீரத்தை நோக்கிச்
சென்றனர். திருக்குருகையைடுத்த ஆழ்வார்திருநகரியைச்
சேர்ந்து அங்கே பராங்குசதாஸரைக்கண்டு நமஸ்கரித்துத் திரு
வாய்மொழியைப் பிரஸாதித்தருளும்படி வேண்டினர். பராங்
குசதாஸரும் மனமிளகி “கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பு” என்னும்
பாசுரங்களைப்போதித்து, ஆழ்வார் அருள்வழியைப் பற்றிக்
திருவாய்மொழியைச் சொல்லிக்கொடுத்தனர். திருவாய்மொ
ழியைப் பெற்றுக்கொண்டு நாதமுனிசர் தம்மூர் வந்துசேர்ந்து
தமது மருமக்களான மேலைக்காட்டாழ்வாருடனும் கீழைக்காட்
டாழ்வாருடனும் வீற்றிருந்தீ மோகூச சாம்பிராச்சியமான திரு
வாய்மொழிக்குப் பண்கூட்டிப்பாடிக்கொண்டிருந்தனர்.

இந்நாதமுனிசர் காலத்தைத் தீர்மானிப்போம். ஆளவந்தார்
தேசவியோகமான காலம் சுமார் கி. பி. 1080-ம் ஆண்டென்
றோம். ஆளவந்தார் நாதமுனிசர் பெரன் என்றுங்கூறியோம்.
ஆதலால் நாதமுனிசர் சுமார் கி. பி. 990-வது ஆண்டில் பிறந்தி
ருக்கவேண்டும். மேலும் கி. பி. 1011 முதல் 1032 வரையிலா
சாண்ட கங்கைகோண்ட்சோழனால் ஆதரிக்கப்பட்டு, அடிக்க
டி அவ்வரசனுக்கு இராஜதானியாகவிருந்த கங்கைகோண்ட
சோழப்ரத்துக்குப் போக்குவரவாக இருந்தார். இந்த நகரம்
கி. பி. 1024-ம் ஆண்டிற்குப்பிறகு அவ்வரசனாலேயே உண்டாக்க
ப்பட்டது. இதனாலும் நாதமுனிசரின் காலம் 11-வது நூற்
றாண்டின் முற்பகுதியென்று ஏற்படுகிறது.

நாதமுனிசர் பராங்குசதாஸரைப் பார்க்கும்போது வயோதி
கரென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வயோதிகரென்றாலும்

வழிப்பிரயாணஞ் செய்திருக்கிறார். ஆதலால் வயோதிகரென்றதற்கு 60 வயதுள்ளவரென்று வைப்போம். அப்போது இவர் பராங்குசதாஸரைக்கண்ட வருஷம் சுமார் கி. பி. 1053-ம் ஆண்டு என்று ஏற்படுகிறது. ஆதலால் பராங்குசதாஸரும் சுமார் கி. பி. 1053-ம் ஆண்டில் ஆழ்வார்திருநகரியில் வசித்தார் என்பது புலப்படும்.

இப்பராங்குசதாஸர் யாரென்று விசாரிக்குங்கால், இவர் மதுரகவியாழ்வாரது சீடர் என்று விளங்குகின்றது. மதுரகவியாழ்வாரோ “கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பு” பாடி, நம்மாழ்வார் அருள்பெற்ற புண்ணியவான்! என்றால், நம்மாழ்வார் காலம் எளிதில் புலப்படுகின்றது. என்னை! பராங்குசதாஸர் சுமார் கி. பி. 1053-ம் ஆண்டில் இருந்தார் என்றால், மதுரகவியாழ்வார் சுமார் கி. பி. 1030-ம் ஆண்டில் இருந்தார் என்றும், அதே காலத்தில் அல்லது ஏறக்குறைய கி. பி. 1020-ம் ஆண்டில் நம்மாழ்வாரும் திருப்புவளியின் கீழ் எழுந்தருளி இருந்தாரென்றும் கொள்ளுதல் தகுதியேயாகுமல்லவா? ஆகையால், நம்மாழ்வார் காலம் பதினேராம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பமென்று கொள்ளுவோம்!

நம்மாழ்வார்

(சீடர்) மதுரகவி.

(சீடர்) பராங்குசதாஸர்.

(சீடர்) நாதமுனிகள் (சுமார் கி. பி. 990—கி. பி. 1060)

(பெளத்திரன்) ஆளவந்தார் (கி. பி. 1080-ல் இறந்தார்).

2. நம்மாழ்வார் காலம் பதினேராம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பமென்றால், ‘திருவாய்மொழியும்’ ‘திருவிருத்தமும்’ திருக்குறளுக்குப் பிந்தின நூல்களாகின்றன. அவ்வாறேயுட்கூற ஆதாரமுள்ளது. எப்படியெனில், காமத்துப்பால் அவரறிவுறுத்தலென்னும் அதிகாரத்தில்,

“ஊர்வர் கெளவை பெருவாக வன்னை சொன் னீராக நீளுமிந் நோய்;”

என்ற குறள் காணப்படுகின்றது. ஆழ்வாரும் சமது 43-ம் திருவாய்மொழிப் பதிசுத்தில் நான்காம் பாசுரத்தில் இக்குறளையெயாட்டிப் பின்வருமாறு பாடியிருக்கிறார்.

“ஊரவர் சுவ்வை யெருவிட்ட டன்னை சொன்னீர் பநித்
தீரநெல்வித்தி முனைத்த நெஞ்சப் பெருஞ்செய்யுட்
பேரமர் காதல் கடல்புரைய விளைவித்த
காரமர் மேனி நங்கண்ணன் றோழிகடியனே.”

குருபரம்பரைக்கதையும், திருவள்ளுவர் கூற்றாக விநோதரசு
மஞ்சரியிலெடுத்துக்காட்டிய,

“குறுமுனிவன் முத்தமிழு மென்குறளு நங்வுக
சுறுமுனிவன் வாய் மொழியின் செய்,”

என்றதூறல் வெண்பாவும் நம்புத்தக்கன வல்லவிவன்றே கருதப்
படும்.

3. மேலும், நம்மாழ்வார் மாணிக்கவாசகருக்குச் சுமார் 20,
30 வருஷ காலம் பிந்தினவராகவுந் தெரிகிறது. மாணிக்கவா
சகர் காலத்தையும் மகா-ரா-ரா-ஸ்ரீ து. அ. கோபிநாதராவ் அவர்
சுள் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். சில முக்கியமான ஆதாரங்க
ளையெடுத்துக்காட்டி அவர் காலம் பத்தாம் நூற்றாண்டின்
இறுதியிலாவது 11-வது நூற்றாண்டின் துவக்கத்திலாவது
பொருந்தவேண்டுமென்கின்றார். மாணிக்கவாசகர் கி. பி.
1000ம் ஆண்டிலிருந்து திருவாசகம் செப்திருப்பாராகில், ஒருச்
கால் நம்மாழ்வார் திருவாசகத்திலிருந்து ஏதாகிலும் கூறலா
மன்றோ? இவ்வையப்பாடும் ஒழிந்துவிட்டது. எப்படியெ
னில், நம்மாழ்வார், தமது இயற்பாத்திருவிருத்தம் 94-வது பா
சுரத்தில் மாணிக்கவாசகர் வாக்கியங்களின் ஒன்றை யெடுத்துக்
கூறுகின்றார். அவ்விருவர் பாடல்களையும் தனித்தனியே கீழே
வரைகின்றோம்.

(1) “மைப்படியே மெனியுஞ் செந்தாமரைக்கண் ணும்வைதிக
மெய்ப்படியா லுன்றிருவடி சூடுந்தகைமையினர் [ரே
எப்படியுராமிலைக்கக்குருட்டாமிலைக்குமென்னும்
அப்படியா னுஞ்சொன்னேன் அடியேன்மற்றியாதென்
[பனே”
— திருவிருத்தம்.

(2) “தாராயுடையாயடியேற்குன்றாளிணைக்கன்பு
பேரராஜைகம்புக்காரடியார்புறமேபோந்தென்யா
னாராமிலைக்கக்குருட்டாமிலைத்திங்குன்றாளிணையன்புக்
காராயடியேனயலெமயல்கொண்டமுகேனே”
— திருவாசகம், திருச்சுந்தகம், ஆனந்தப்பரவசம், 7.

1. மேலும், முன்காலத்திய சிவாசாஸனங்களில் முதலாவது குலோத்துங்கன் காலத்துக்கு முந்தி வைஷ்ணவமதசம்பந்தமான சாஸனங்கள் காணக்கிடைக்கவில்லை. திருக்கோவலூரில் திருமங்கையாழ்வார் திருநெடுந்தாண்டகத்தைப் பற்றிச் கூறும் ஒரு சாஸனமும், ஸ்ரீரங்கத்தில் அரத்த முக்திதாஸ (திருமங்கையாழ்வார்) லாபப்பற்றி கூறும் ஒரு சாஸனமும், குலசேகராழ்வார் பாடிய “தேட்டருந்திரன்” எழுத்துக் காட்டப்பட்ட மத்தேரூர் சாஸனமும் காணப்படுகின்றன. “தேட்டருந்திரன்” எழுத்துக்காட்டப்பட்ட சாஸனம் முதலாவது குலோத்துங்கன் அரசாட்சியின் 18-ம் வருஷம். வைஷ்ணவமதசம்பந்தமான சாஸனங்கள் முதலாவது குலோத்துங்கன் காலத்துக்குப்பிறகு ஏராளமாய்க்காணப்படுகின்றன. வீரசோழன் காலத்தில் அநேக வைஷ்ணவர்களுக்கு மாஸியங்கள் கொடுக்கப்பட்டதும், அவர்களை நெல்லூர் ஜில்லாவில் குடியேற்றினதும், செம்மையாய் விளங்க ஓர் சாஸனம் உளது. குருபரம்பரைப்படிக்கு ஆழ்வார்கள் கலியுக ஆரம்பத்திலேயே யிருந்திருந்தால், எத்தனையோ சாஸனங்கள் குலோத்துங்கன் காலத்துக்கு முந்தி அகப்படலாமே? அவ்வாறு சாஸனங்கள் காணப்படாமலிருந்தலே ஆழ்வாராதிகளின் பிந்தியகாலத்துக்கு ஓர் அத்தாட்சியாகின்றது.

5. மேலும், நம்மாழ்வார் வரகுணமங்கை என்ற ஸ்தலத்தைப் பாடுகின்றார். உதாரணமாக, திருவாய்மொழி 9, பத்து இரண்டாம் பதிகம், “புளிங்குடிக்கிடந்து வரகுணமங்கையிருந்து வைகுந்தத்துள் நின்னு.....” என்ற நான்காம் பாசுரத்தைப்பார்க்க. இவ்வரகுணமங்கை வரகுணபாண்டியனால் இயற்றப்பட்டதென்று விளங்குகின்றது. கங்கமன்னன் இரண்டாவது பிரதிபதிபதின உதயேந்திரம்சாஸனத்தினாலும், திருச்சிராப்பள்ளி மலையிலுள்ள மாத்திரிபூதீஸ்வரர் கோவிலுக்கு எதிரில் காணப்படும் சிவாலயத்தில் அமைத்திருக்கும் ஒரு சாஸனத்தினாலும் மேலே கூறிய வரகுணபாண்டியன் காலம் ஒன்பதாவது நூற்றாண்டின் மத்தியபாகம் என்று ஐயந்திரிபறப்புலப்படுகின்றது. ஆதலால், வரகுணமங்கையும் ஒன்பதாவது நூற்றாண்டிற்குப் பிந்தியே தான் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும். நம்மாழ்வார் கலியுகவாரம்பத்தில் இருந்தாரென்றால் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட ஓர் ஸ்தலத்

அணங்குகொலென்னுங்குறள்கைக்கினைத்தீணையே ஈஅரு

தை எவ்வாறு பாடமுடியும்? ஆதலால் நம்மாழ்வார் வரகுண பாண்டியனுக்குப் பிந்தினவரென்றும் நன்கு புலப்படுகின்றது.

6. இதுகாறும் கூறப் போந்ததென்னை யென்றால், திருவள்ளுவர் குறள் செய்ததற்கு வெகுகாலம் பிந்தியும், வரகுண பாண்டியனுக்கும் மாணிக்கவாசகருக்கும் பிற்பட்டும், ஆளவந்தார் காலத்துக்குச் சற்று முந்தியும், ஏறக்குறைய பதினேராம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்திலேயே தான் நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியைப் புகூர்ந்தருளினர் என்பதே,

பத்திராசிரியர்.

அணங்குகொலென்னுங் குறள் கைக்கிளைத் திவணையே.

(168-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

இனித் திருவள்ளுவமலை கூறிய நல்லிசைப் புலவராவது உரைகாரராவது பிறராவது வள்ளுவனா ரைந்தீணையே கூறினாரென்று உரையாமையானும், ஐந்தீணையைப்பதுபோல ஐந்தீணையே கூறின் ஐந்தீணைப்பாலெனப் பெயர் கூறலமையுமன்றிக் கைக்கிளையாகிய ஒரு தலைக்காமமும் ஐந்தீணையாகிய அன்புடைக் காமமும் பெருந்தீணையாகிய பொருந்தாக் காமமுமென்று முத்திறத்திற்கும் பொதுவாமாறு காமத்துப்பாலெனலமையாமையானும், ஏமஞ்சாலா கிடும்பையாகிய தகையனைக்குறுத்தலென்னுங் கைக்கிளை கூறினமையானும், வள்ளுவனார் ஐந்தீணையேகூறினாரெனல் பொருந்தாது.

இனி நல்லிசைப் புலவராகிய மோசிகீரனார், “ஆண்பாலே ழூற்றண்டு பெண்பா லடுத்தன்பு, பூண்பா விருபாலே ராளுக, மாண்பாய, காமத்தின் பக்கமொரு மூன்றாகக் கட்டுரைத்தார், நாமத்தின் வள்ளுவனார் நன்கு” எனத் திருவள்ளுவமலையிற் கூறியிருத்தலான், வள்ளுவனார் களவு கற்பெனப் பகுத்திலரென்பதும் ஆண்பாற்கூற்றுப் பெண்பாற்கூற்று இருபாற் கூற்றென மூன்றியலாகப் பகுத்தீரென்பதும் விளங்குமாதலின்,

வள்ளுவனார் இரண்டியலாகப் பகுத்தாரெனல் பண்டை வழக்கொடு முரணுமாறறிக.

இனி ஆசிரியர்காலத்தரல்லராதவின் உரையாளருட் பரிமேழகர்களவு கற்பென இரண்டியலாகவும் வேறுசிலர் திணைபற்றி ஐந்தியலாகவும் கூறிய பகுப்பு நூலாசிரியர் கருத்தா காமையும், ஆசிரியர் காலத்தரும் நல்லிசைப்புலவருமாதவின் மோசிகீரனார் கூறிய பகுப்பு, ஆசிரியர் கருத்தாதலுமுரைப்படும்.

இனிச்சைகோள்பற்றிக் களவு கற்பென இரண்டாக் கினும் கூற்றுப்பற்றி மூன்றாக்கினும் திணைபற்றி ஐந்தியலாகப் பகுப்பினும் முதற்கட் பகுப்பு ஆண்பாற் கூற்றும் குறிஞ்சித் திணையுமாகிக் களவியலாகவே முடிதலின், அதன்கட் கைக்கிளைவரிற்றணையக்கமாய் வழப்படாவோவெனின், வழப்படா, என்னை; ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் அகத்திணையியலுள் “திணையக்குறுதலுங் கடிநிலையிலவே” என்று அகணைந்திணையக்கங் கூறி, “உரிப்பொருளல்லனமயங்கவும் பெறுமே” என உரிப்பொருளல்லாத கைக்கிளை பெருந்திணையங்கலுங் கூறிக், கைக்கிளைவகை இரண்டனுட்காமஞ்சாலா விளமையோள் வயிற் கைக்கிளைபோலச் சிறப்புடையதுங் காமஞ்சான்ற விளமையோள் வயின் ஏமஞ்சாலாவிடும்பை பெய்திக்குறிப்பறி காறுங் குறுகாது நின்று குறிப்படு ரெஞ்சொடு கூறுவதுமாகிய காட்சி ஐயம் தெரிதல் தேந்லென்னும் கைக்கிளை நான்கும் இயற்கைப் புணர்ச்சியாகிய களவிற்கு முன்னிகமுடுமெனலை “முன்னைய நான்கு முன்னதற்கென்ப” என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் கூறிக் களவியலுள் “ஐத்த கிழவனும் கிழத்தியும் காண்ப” எனக் காட்சியிலக்கணமும், “சிறந்துழியையஞ் சிறந்ததென்ப” என ஐயத்தினிலக்கணமும், “வண்டேயிழையே வள்ளிபூவே, கண்ணையமரவிமைப்பே யச்சமென், நன்னகைபிறவுமாங் கவணிகழ, நின்றவைகையுங் சுருவியென்ப.” எனத் தெரிதல் தேந்லிலக்கணமும் கூறினமையாலும், சிறந்துழி ஐயஞ்சிறந்த தென்ப, என்னுஞ் சூத்திரத்துட் கைக்கிளையையத்திற்கு நச்சினார்க்கினியர் அணங்குகொவென்னுங்கூறியே உதாரணமாகச் காட்டினமையாலும், இக்காமத்துப்பாற்போன்றே களவு கற்பென்னுமிரண்டு கைகோளுங் கூறுங் கவிந்தொகையுட் குறிஞ்சிக்கவி 20-21-22-வது பாட்டிற் கைக்கிளையும் 26

அணங்குகோலென்னுங்குழங்கைக்கிளைத்தீணையோ அன

வது பாட்டிற் பெருந்தீணையுங் கூறியிருத்தலானும், அவற்றுள் 20-வது பாட்டில், “எங்கேவருவாரிவன்பார்சொல்” எனக்குறள் போலவே கைக்கிளையைங் கூறியிருத்தலானும் மென்பது.

இனி நக்கிரைஞர் எங்ககத்தீணையுட் கைக்கிளை யுரைப்பது தீணையக்கமாதவின் மேலதே பொருள் என்ற தென் னையோ வெளிற் கூறுவல்: இநையனார் முதற் சூத்திரத்துள், அன்பினைத்தீணைக் களவெனப்படுவது கந்தருவவழக்கமென்று கைக்கிளைபெருந்தீணை நீக்கி நடுவணைத்தீணைக்கே இலக்கணங் கூறப்படுக்கு அதற்குக் களவெனப் பெயர்கூறி, இரண்டாவது சூத்திரத்துள், “அதுவே, தானே அவனே தமிழர்காணக்; சாமப்புணர்ச்சி யிருவயிடுதே” வென்று அக்களவிற்குப் பொதுவிலக்கணங்கூறினாராதவின், ஆங்கு அதுவே பெயற் கூட்டுக் கைக்கிளைபெருந்தீணை யிரண்டினையு முணர்த்தாமல் முதற் கூறிய ஐந்தீணைக்களவையே யுணர்த்து மாற்றானும் அக் களவிற்கு இலக்கணங் கூறும்வழி அதனிலக்கணத்தைக் கூறாது கைக்கிளையிலக்கணமாகிய காட்சியையமுதலாயின கூறின் அது களவிலக்கணமாகாமையானும், ஆண்டுத் தமிழர் காண என்னுமிடத்துக் காணப்படுங் காட்சி, தமிழர் என்ற பன்மையான் ஐந்தீணைக் களவிடத்துத் தலைமகன் றலைமக வென்னுமிருவர்பாலு மொப்பத் தோன்றும் வழிநிலைக் காட்சியை யுணர்த்துமன்றி தமிழனென ஒருமையற் கூறாமையின் றலைமக னிடத்துத் தோன்றிக் கைக்கிளைப்பாடுவதாகிய காட்சி ஐயம் தெரிதல் தேறவென்னு மொருகலைக்காட்சியை யுணர்த்தாமையானும், ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் “நாட்டமிர ண்டு மதியுடம்படுத்தற்குக் கூட்டியுரைக்குங்குறிப்புரையாகு” மென்றதனார்களின் கண் உளகர்வதாகியவழிநிலைக்காட்சிகைக் கிளைக்காட்சியின் வேறுதல்றியப்படலானும், வழிநிலைக்காட்சி யிற் றம்முணர்வினல்லராதலும் கைக்கிளைக் காட்சியிற் றம் முணர்வினராதலும் இப்பற்கையாதலானும் வழிநிலைக்காட்சி பெயற்றியுமாறு ‘நம் முணர்வினரன்றி யெதிர்ப்பட’ எனப் பதப் பொருளுரைத்துப் பின்னர் ஐயமொழித்தற்குக் கடாவிடை யுள் ளாறுத்துத் தம்முணர்வோடு காணுங் காட்சியாகிய கைக் கிளையிலக்கணமுங் கூறி எங்ககத் தீணையுள் அக்கைக்கிளையிலக் கணங் கூறல் தீணையக்கமாதவின் மேலதே பொருளென்றார். இவ்வாற்றான் நக்கிரைஞர் களவினிகமுங் வழிநிலைக்காட்சியைக்

கைக்கிளைப்பாலவாகிய காட்சி ஐயம் தெரிதல் தேறவில்லை மொருதலைக்காட்சியாக வுரைததல் பொருந்தாதென மறுந்தமை விளங்குதலின் அவர் சுருத்தறியாது களவொழுக்கத்துட் கைக்கிளை மயங்கின் வழப்படுமெனல் பொருந்தாமை காண்க.

இனி இறையனர் தொல்காப்பியனர் போல ஐந்திணையொடு கைக்கிளை பெருந்திணை மயங்குமென விதி கூறுமை யென்னை யெனின், அவர் அன்பினைந்திணைக் களவெனப்படுவது என ஐந்திணைக்கே இலக்கணங் கூர்ப்புக்காராதலின், தொல்காப்பியனர் போல ஏனைத்திணைகளின் இலக்கணமும் அவை ஐந்திணையொடு கலந்து வரலுங் கூற்றறிவர். அது குன்றக்கூறலாகாது. தொல்காப்பியனர் "கைக்கிளை முதலாய் பெருந்திணை யிறுவாய், முற்படக் கிளந்த ளெழுதிணை யென்ப" என ஏழுதிணையுங் கூர்ப்புக்காராதலின் அவர் அநத்திணையியலுள் கைக்கிளை பெருந்திணையின் பொதுவிலக்கை முன் அவற்றின் மயக்கமும் களவியலுட் கைக்கிளையாகிய காட்சி ஐயம் தெரிதல் தேறலின் சிறப்பிலக்கணமும் கூறினர். அது மிகைபடக் கூறலுமாகாது. இவ்வாற்றான் நக்கீரனர் திணை மயக்கமென்றதன்றி வழப்படுமெனல் கூறுமையும் காமத்துப்பாறியிற் கைக்கிளையின் திணைமயக்கமாவதன்றி வழப்படாமையும் களவின் கட் கைக்கிளை மயங்காவெனக் கூறல் பொருந்தாமையுடறிசு.

(இன்னும்வரும்)

சோழநாதர், ஆ. சண்முகம் பிள்ளை.

எனெயிட்.

(120-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

மேற்கண்ட பிரகாரம் சமுத்திரம் அமரவே, பரிதாபமுற்ற ட்ராயினர் கரைகண்டாற்போதுமெனக் கலையை நாடிச் செல்லுங்கால், லிபியா நகரின் துறைமுகத்தைச் சேர்ந்தனர். அது ஓர் பிரமாண்ட ஒதுக்கில் சமுத்திரத்தால் முற்றிலும் சூழப்

பட்ட ஓர் தீவைப்போன்ற தாவு. அதன் இருபுறமும் பிதுக்க முற்று உயர்ந்திருப்பதினால், சமுத்திரத்திலிருந்து அடிக்கும் அலைகள் அவைகளிற் சிறிமோதினவுடன் உடைபட்டுப் பின் வாங்கிச் சிறு சுழல்களாய்ச் சிதறுவதால், அது ஓர் அற்புதமான துறைமுகமாய் அமைவுற்றது. அன்றியும், இதன் புறம்பே எழும்பிய இரண்டு குன்றுகளோ ஒரேதாய்வயிற்றில் பிறந்த இரட்டைப் பிள்ளைகளுக்கு நிகராக அபேதமுற்று வானத்தை என்றாகிலும் தாவிப் பிடிப்போமென் உறுமிக் கொண்டேயிருக்கின்றன. அக்குன்றுகளின் உயரத்தைக் கீழாக நோக்குற்றுக் கண்டுதெளிவுற்ற அத்தீவு கொஞ்சமே னும் சலிக்குமோ? எப்படிச் சலிக்கும்! மேலும், அக்குன்றுகளின் மேலேயோ செழுமையுற்ற மரங்களின் அடுக்கத்தால் அதற்குள் சூரியன் உட்புகப் பயந்துதான் விலகினதே என ஓர் அந்தகாரத்தோப்பு விளங்கியது! எதிரிலோ பார்வைக்குத் தோற்றுவது தொங்கிப்பரவும் மலைகளால் கனிந்த ஓர் வினோத முற்ற மலைக்குகை! அதற்குள் விருப்பன அமுத ஊற்றுக்களும் சமுத்திரக் கன்னிகைகளுக்கிருப்பிடமாகிய ஜீவமலையின் பிடங்களாம்! இத்தகைய துறைமுகத்தில் எப்போர்க்கொத்த புசல் அடிக்கினும் கப்பல்கள் சலியாமல் நிற்க இருப்புச்சங் கிலி வேண்டியிருக்குமோ? அல்லது விகாரமான நங்கூர் தான் வேண்டியதோ? இதற்குள் தான் எனையாஸ் என்ற பிரபு தன்னுடைய சின்னூயின்னமான படைக்கலங்களின் ஏழு கப்பல்கள் சகிதம் சேர்ந்தனர்.

ட்ராயினர்களோ கரையும் ஒரு காலத்தில் காணக்கிடைக் குமோ என்று பிரமித்தவர்களானபிடியினால், பூமியைக் கண்டதும் காணாத காட்சியென மகிழ்வுற்று சமுத்திர சலத்தில் ஊறிக்கிடந்த தேகத்தை மணலில் புரட்டி உருண்டு புரண்டு கொண்டிருந்தனர். பிறகு அகாடஸ் என்பவர் சக்கிரமக்கிக் கல்வினால் நெருப்புண்டாக்கிச் சருகிவெளித்துக் காய்ந்த சுள் றியால் அடுப்பு மூட்டவே, அவருடைய பரிவாரங்களில் சிலர் களைப்புற்று வேண்டா வெறுப்பாய் நினைந்து, கெட்டுப்போன் கோதுமையையும் பாத்திரங்களையும் வெளியிலெடுக்கவும் சிலர் அவைகளை அனலில் வறுத்து ஏந்திரமிட்டரைத்தனர். இதற்குள் எனையாஸ் என்பவர் ஓர் குன்றின் மேலேறி சமுத்திரத்தில் தன்னுடைய பரிவாரக் கப்பல் ஆயுதம் முதலானவை சித

றக்கிடக்கின்றனவோ எனக் கண்ணுக் கெட்டிய தூரம் பார்த்ததில் அப்படியாதொன்றும் தென்படாமல் கரையின் மேல் மேய்ந்துகொண்டிருக்கிற பூன்று மான்களையும் அதன் பிறகு மான் கூட்டங்கள் தொடர்ந்து வருவதையும் பார்த்தார். உடனே அவ்விடம் தங்கிக் கோதண்டத்தை யெடுத்து அப்புக்களை வருஷிக்கவே, கூட்டங்களெல்லாம் தோப்பிற்குள் சிதறியோடவும் தலைமையான ஏழுமான்களைக் கொன்றனர். பிறகு திரும்பி வந்து சிடைத்தவைகளைச் சினேகிதர்களுடன் புசித்து சிசில தேசத்து அரசன் இவருக்கு நன்களித்த சாராயத்தை எல்லோருடனும் குடித்து, அவர்களை நோக்கிப் பின்வருமாறு தேற்றினார்:—

“அன்பர்களே! கஷ்ட நிஷ்டரேங்கள் நமக்கு நூதனமல்லவே! ஏற்கனவே பெருங் கஷ்டங்களை யெல்லாம் அனுபவித்த நமக்கு இந்தக் கஷ்டம் எம்மாதிரம்? இவைசமுற்கும் சீக்கிரம் முடிவு வருமன்றோ? நமக்கோ இடலி தேசம் பிரமலகிதத்தில் ஏற்பட்டிருப்பதால், கஷ்டங்களைப்பாராது அவ்விடம் விரைந்து சென்று இராஜ்ஜியம் ஸ்தாபிக்கவேண்டியது நம்முடைய கடமை. ஊக்கத்தைக் கைவிடாமல் சந்துஷ்டியாயிருங்கள்.”

இவ்வாறு இவர் தைரியப்பிரசங்கஞ் செய்தாரே யொழிய, தமது ஆழ்ந்ததுக்கத்தை மறைக்க இவர் அபிரயித்த கபட நாடகமெல்லாம் இவர் முகத்தில் தோன்றிக்கொண்டேயிருந்தது. இவர் பரிவாரங்களோ ஒருவாறு தேறுதல் அடைந்தவர்களாய் மாம்சபாகஞ் செய்து புசித்து, சாராயத்தால் உற்சாகமடைந்து, புல்லின் மேற்புரண்டுகொண்டு செத்துப்போனவர்களைப்பற்றியும் தன்மை மறந்துகிடக்கின்றவர்களைப்பற்றியும் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், பக்தசிரோமணியாகிய எனையால் என்பவர் இறந்துபோன தன்னுடைய ஆப்சகினைகிதர்களை நினைத்து உள்நுக்குள்ளே துக்கித்துக்கொண்டிருந்தார். அச்சமயத்தில் தேவேந்திரன் ஆகாசத்திலிருந்து அமைதியுற்ற சமுத்திரத்தையும் பூமியையும் ஜனங்களையும் நோக்கிக்கொண்டிருக்கையில், வீனஸ் (Venus) என்பவள் துக்கசாகரத்தில் மூழ்கினவளாய் விண்மாரி எனவே அவள் இருகண்களும் மாரி பொழிய அவரிடம் முறையிட்டாள். “நரகர்களையும் வானவர்களையும் வான்மாறினாலும் ஒருகாலும் மாறாத ஆக்ஞா சக்

சிரத்தால் ஆறும் பிரபுவே ! என்னுடைய எனையாஸ் என்பவரும் ட்ராயினர்களுமும் என்னபாவஞ் செய்திருக்கவேண்டுமோ? இடலி தேசம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு ரோமாபுரி ட்ராயினர்களால் ஸ்தாபிக்கப்படவேண்டியிருந்தால், இப்படியா அவர்கள் நாடு நகர் பறிகொடுக்கும் பதிரதிரியாவுமிழந்தும் ஜெகமுழுதும் சென்றவிடமெல்லாம் துறத்தப்பட்டுக் கஷ்டங்களில் முழுகவேண்டுமென்கிற விதி ஏற்படவேண்டும்? லோகபிதாவே ! ஆக்ஞாசக்கிரம் மாறவேண்டியதேன்? ஆரம்பத்தில் ட்ராய் நகரம் அழிபட்டதும் ரோமாபுரி பிறக்கத்தான் என்ற நம்பிக்கையால் ஒருவாறு தேறுதல் அடைந்தேன் ! இப்போது கஷ்டமெல்லாம் ஒருங்குசேர்ந்து விடேமென்று தொடருவதைப் பார்த்தால், விதிதான் வழுவியதோ என ஐயம் உண்டாகின்றது.

(இன்னும் வரும்)

A. சிவக்கொழுந்து முதலியார், B. A.

பதிற்றுப் பத்து-உரை.

செய்யுள் (10ச)

துறை—செந்துறைப்பாடாண் பாட்டு.

வண்ணம்—ஒழுகு வண்ணமும் சொற்சீர் வண்ணமும்.

தூக்கு—செந்துக்கு.

இவற்றின் பொருளை (10க)ம் செய்யுள் உரையிற் காண்க.

சொற்சீர் என்றது அளவடிபிற்குறைந்தும் வஞ்சியோசையன்றி அகவலோசையாயும் வரும் அடியினை.

பெயர்—சான்றோர் மெய்ம்மறை. போரில் அமைதியுடைய வீரர்க்கு மெய்புகு கருவிபோலப் போரிற்புக்கால் வலியாய் முன்னிற்பவன் என்ற சிறப்பானே இதற்கு இப்பெயராயிற்று.

1—2. நிலம்—அளப்பரியையே:—நிலம் நீர் சாற்று ஆகாயம் என்ற பூதம் நான்கும் போல நின்வெருமையை யளவிட அரியவனே.

3—4. நான்—விளக்கத்தனையை:—நான், விளக்கமில்லாத இராகு கேதுவும் சிறப்புப்பற்றி வேறெண்ணப்பட்ட திங்கள் ஞாயிறும் நீங்கிய மற்சைய ஐந்து

கிரகங்கள், திங்கள், ஞாயிறு, ஒலிக்கின்ற அழல், ஆகிய இவ்வைந்தும் ஒன்று சேர்ந்தாற் போன்ற பிரகாசத்தையுடையவனே.

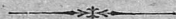
- 5—7. போர்தலை—வண்மையை:—போரை மேற் கொண்ட தூற்றுவரோடு (பொருது, வலிமையிற் சிறந்த, துணிவோடு கூடிய ஆண்தன்மையுடைய அக்குரன் என்னும் வள்ளலை யொத்த கொடையாளனே.
- 8—9. அமர்—முன்ப:—போரைக்கடந்து தும்பை மாலையைச் சூடிய பகைவர்களது பொர்ப் பெருமையை யழித்த, போரை வீரும்பும் வலிமையையுடையவனே.
10. கூற்று—ஆற்றலையே:—இயமன் கோபித்துப் போர்க்குவரினும் அவன் வலியைக் கெடுக்கும் ஆற்றலையுடையவனே.
- 11—12. எழுமுடி—மெய்ம்மறை:—தான் வென்ற ஏழு அரசர்களின் ஏழுமுடிகளாற்செய்த ஆரத்தைத் தரித்த, இலக்குமி தங்கிய மார்பையும், வளி பொருந்துதலையுடைய விசாலமான கையையும், உடைய, போர்வீரர்க்கு மெப்புகு கருவிபோன்றவனே.
- 13—15. வான்—கணவ:—வான் அரமகளிர் அழகிற்கு அவளை ஒப்பேன் யானையானே என்று தங்களில் மாறு கொள்ளும், விளங்குகின்ற ஆபரணங்களால் சூடப்பட்ட வண்டுகள் மொய்க்கின்ற கூந்தற்சுருளினையும் வளைந்த குழையினையுமுடையாட்குக்கணவனே.
- 16—17. பல்களிறு—உழவ:—பலயானைக் கூட்டத்தோடு வெல்கொடியசையும் படையாகிய ஏருமுபவனே.
17. பாடினிவேந்தே.
- 18—22. இலங்குமணி—உடனே:—விளங்குகின்ற முத்துக்கள் நிறைந்த, அழகிய, மரக்கலங்கள் சஞ்சரிக்கின்ற, வட்டமாகிய, கடலாற் சூழப்பட்ட, இடத்தையுடைய இப்பூமி முழுதாண்ட, உன்னுடைய சூடிமுன் முதல்வர் போல, நீ நின்று அழியாத நல்ல புகழை நிலைப்பித்து, இவ்வுலகத்தோடு கூட தொடரொழிவாயாக.

(இன்னும் வரும்)

பண்டிதர், K. M. நடேச ஐயர்.

அங்கம் 2. களம் 8.

சோலையின் வழியே தேடிச் சென்ற விசுவநாதன் அவ்விடங்களிலுள்ள அடிச்சுவடுகளையும் வண்டி சென்ற வழியையும் அச்சுதப்பனுக்குக் காட்டிக் காஞ்சனை சிறைப்பட்டனர் போலும் என்று கூறிநிற்க, அங்கே காஞ்சனையின் மோதிரம் காணப்பட்டது. மோதிரத்தை எடுத்துப் பிரலாபித்துக், காரச்செடியின் மீது கிடந்த கட்டுண்ட தாமரைப்பூவை எடுத்து, அந்த இங்கிதத்தால் காஞ்சனை பகைவரால் சிறை செய்யப்பட்டதை அறிந்து, தான் சிறை மீட்பதாகச் சபதம் கூறினன். அச்சுதன் அதுவே சரியென்று கூற இருவரும் நகர் நோக்கிச் சென்றனர்.

அங்கம் 2. களம் 8.

இடம்—சேன்றகளத்தினிடமே. காலம்—காலை.

(விசுவநாதனும் அச்சுதனும் தேடிவர)
(நேரிசையாசிரியப்பா.)

விசுவ. இவ்வடிச் சுவடு மேந்திழையடியே !
நவ்வீநேர் விழியா ன்டந்து வழியே !
சிறிய வடியினோ ! செவ்விதிற் காண்க !
வெறியவிச் சூழலை வேண்டி வந்தனர் !
ஆ, விது நண்ப ! வடிகளை நோக்குக !
பாவையிங்கு பயந்து நின்றனர் !
இன்ன லொன்றவட் கெதிர்ப்படிக் கண்டு,
பின்னுறப் பாதம் பெயர்த்து வைத்தனர் !
நாலடி பின்னுற நாடி நோக்கின !
காலடி பலவுங் காண்பன காணாய் !
வஞ்சமே ! சாதல ! வஞ்சியைச் சிறைசெய
நஞ்ச்மே பனையவர் நாடினர் ! மெய்யே !
அந்தோ ! இங்ஙன் ஆரசே ! பாராய் !
பந்தஞ் செய்தனர் பாவையை யென்பது
தோன்றிய திர்தச் சுவடு சொல்லுமே !
ஆன்ற பெட்டியொன் றமைவிட நிதுவே !
பண்டி யுருளை படிந்த சுவடும்.

கண்டனன் காணாய்! கனங்குழை சிறையே
பட்டன ளாகும்! பழிபட நின்றேம்!

அச்சு. எங்கைக் கிந்த விடருமெய் தியதோ?

(விசுவநாதன் ஓர் மோதிரத்தைக்கண்டேடுத்து.)

விசுவ. உங்கையி னாழி! யொளிருமீவ் வாழி!

காஞ்சனை பென்றபேர் காண்க! காதல!
வாஞ்சை கொண்டும் வரவை யுன்னியே
வாங்கி யிட்டனள்!— வளரு முட்செடி
தாங்கு கின்றதென்?

(காரைச்செடியின்மீது கிடந்த ஒரு பந்தை யேடுத்து.)

தாமரைப் பூவிது!

நாரினுற் கட்டி நடுவிற் றுணியுள்
சேரக் கிடத்திய செயலினை நோக்காய்!

அச்சு. இதனற் குறித்த விங்கித மென்னைபோ?

புதனாய் போந்த புண்ணியக் குரிசிலே!

விசுவ. வேரியங் கமலமே மெல்லிய லாக,

நாரே நண்ப! நாரியைக் கட்டிய
பாச மாகப், படிந்த தூசங்
கூச விடானுவாய் கொடுத்த பந்தா,
காரைச் செடியே கருதலர் குழுவாத்,
தாரைச் சுவடே சகட நெறியாக்,
கருதினன் றேழ! கனங்குழை யிங்கிதம்
அரிதரிது! ஆயிழை யறிவு மரிதரோ!

(நாரைவிலக்கிப் பூவை நோக்கி.)

பூவே! யுன்னைப் புரப்பவ ரிலைபோ?

சாவா திருந்தேம் தளைபடக் கண்டும்!

அரசன் புதல்வியே! யருங்குல விளக்கே!

விரசுவார் போற்றும் வில்லுமிழ் மணியே!

தானையு மரணுந் தாவறப் படைத்துந்

தேனே! விதியின் செயலு மிதுவோ?

பாவியே மியாங்கள் படைத்த வலியு

மோவியம் போல வுயிர்ப்பில தாயதே!

வாடினை நீயும்! வருத்தந் துய்த்தனை!

தேடி யானுனைச் சிறைபீட் கிலேனென்

வாழ் நாளும் வந்தாய் விடுமே !
 தாழ்மே வீரந் ! தனிச்சிலை குன்றுமே !
 அச்சத ! என்னுகா னரிவையைக் கொணர்வனே
 நிச்சயம் ! அன்னுகா னித்திரை கொள்வேன் !

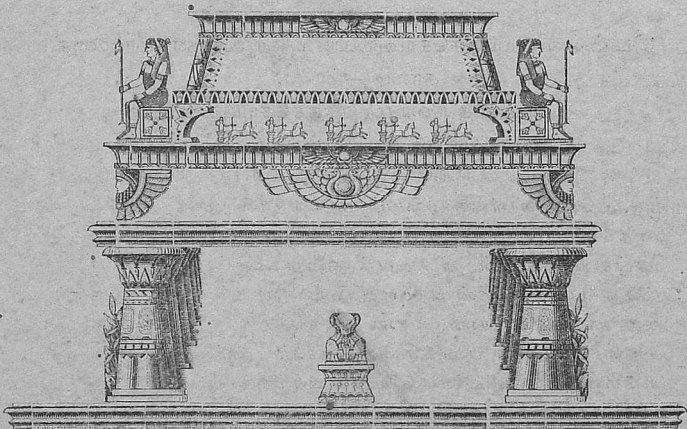
அச்சு. (பேருழச்சேறிந்து)

பேதையாள் பெய்யும் பெருங்கண் ணீரே
 வாதையாயவன் வாழ்நகர் சுடுமே !
 நாத ! நீயே நாரினை விலக்கிப்
 போதைக் கொண்டனை ! புகன்ற சபதமும்
 உரைத்து நின்றனை ! யுறுவது கூறில்,
 விரைக்கருங் குழலை மீட்பவ னீயே !

விசுவ. வார்த்தை யாடி வாளா நிற்பதோ ?
 பேர்த்து மாதரைப் பேதற லொழித்தன் ;
 நன்னகர்க் கேகி நாமும்
 மன்னவர்க் குரைத்தவன் வார்த்தைகொள் வேமே !

களம் 8. முற்றும்.

அங்கம் 2. முற்றிற்று.

அங்கம் 3. களம் 1.

விசுவநாதன் காஞ்சனை சிறைப்பட்டாளென்று அரசனுக்குத் தெரிவித்து அவளை மீட்டுவருவேனென்று விண்ணப்பஞ்செய்துகொள்ள, அரசன் அப்படியாகில் “விஜயபுரிக்கு நீயே என் தூதனாகச் சென்று சுல்தான் இஸ்மேலடிஷாவைக் கண்டுவடுகல் துறைமுகத்தில் அவனுடைய ஸ்தானபதியான ரசல்சுல்தான் நமது கப்பல்களைக் கொளுத்தி வர்த்தகத்திற்கு இடையூறு செய்தானென்று தெரிவித்து அவ்வாறு அவன் செய்தற்குச் சுல்தானின் ஆக்ஷேபண்போலென்றும் அவ்வாறு அரசன் உத்திரவு செய்திராவிட்டால் ஸ்தானபதியைத் தண்டிக்கும்படி கேட்டும் வா” என்றான். விசுவநாதன் அப்படியே புறப்பட்டு வந்தான். இது இவ்வாறிருக்க விஜயபுரிக்கோட்டையில் ஓர் மாளிகையில் காஞ்சனை சிறையிருந்து வருந்தினான். ஒரு நாள் மாலைப்பொழுதில் சுந்திரன் தனது ஒளியை வீச மாளிகையின் நிலாமுற்றத்தின் மீது சோர்ந்து கிடந்து பிரலாபித்தான். சுல்தான்மாலு அங்கேவந்து தனது காதலைக் கூறி வேண்டினான் காஞ்சனை ஒரு சூழ்ச்சியைத் தன் மனதில் நினைத்து ஒருமாத காலம் தவணை கூறிவிடுத்தான்.

அங்கம் 3. களம் 1.

இடம்—விஜயபுரிக்கோட்டையில் ஓர் உன்னதமாளிகை.

காலம்—மாலை.

[மாளிகை நிலாமுற்றத்துச்சோர்ந்து கிடந்த காஞ்சனை தனியே புலம்பல்.]

(நேரிசையாசிரியப்பா.)

காஞ்ச. பேதையர் குழுவைப் பிரிந்ததால் வந்த வாதனை யோ? விதி வயந்தா னிதுவோ? செந்திரு மகளின் திருவடித் துணைகளை முந்து பூசனை முன்னிதின் தேன்! அவள் அருளு மிதுவா யமைந்தது கொல்லோ? மருளு மென்னை மனச்சிறை கொண்டவர் இச்சிறை மீட்டெனை யேற்றிடு வாரகொலோ? நச்சி நாதனார் நயந்திடா ரென்னில்,

என்சிறை நீக்குவா ரெவரே ! யிலங்கையிற்
 பொன்சிறைப் பட்டனள் போலு மாயினேன் !
 சின்னாள் வருந்திபச் சீதை யம்மனுந்
 தன்னா யகணைச் சார்ந்த வாறுபோல்
 நலங்கொள் வேனோ? நலியு மிந்த
 விலங்கிற் பட்டுளம் வெதும்பி நிற்பனோ?
 பஞ்சரந் தன்னிற் பட்டு வருந்தும்
 அஞ்சிறைப் பறவையும், அலைபுனற் பிரிந்து
 வாடிக் கிடக்கு மச்சமும், தன்னினங்
 கூடிக் கலந்து சூலவா டஞ்செய்யும்,
 காட்டி னுலவிக் களிப்பதை விட்டு
 வேட்டுவர் வலையில் விழுந்த மாணையும்,
 குரங்கின் கைப்படு கோதையும், காற்சுழல்
 கரங்கையும் போலக் கலங்கி நின்றனன் !
 நான மொழிந்து நல்லுண விழந்து
 மேனி மாசுற மெலிந்து விட்டது !
 ஆயமும் விட்டிவ் வறிவிலா மிலேச்சர்
 ஈய முணவை யேற்று மிருந்தனன் !
 எற்குயி ரிழத்த லெண்ண மாயினுந்
 தற்கொலை புரிதல் தகுதி யன்றென
 ஆன்றோர் கூற்றுக் கமைந்து நின்றனன் !
 ஏன்றெனைக் கொள்ளா திருப்பரே லாவி
 பேணேன் ! இந்தப் பிறவியும் பழுதுறும் !

காவற்பெண்.

(காவற்பெண் உள்ளோபிரவேசித்து)

காணு மாசையாற் காவலன் மகனார்
 சல்தான் மாலுவுன் சூழற் புக்கனன்.

காஞ்ச. தொல்லை விதியின் சூழ்ச்சியே கொடிதாம் !

அதனினுங் கொடிதவ் வறிவிலான் செய்கை !

முதனா ளறிவிவி மொழிந்தனன் காதல் ;—

மன்ம்தன் கணையால் வருந்தினன் ! பைந்தொடி !—

என்றுதா னிரந்தன னிரந்தவற் கெதிர்மொழி

ஒன்றல நீதிக ளேளாதினன் ! பண்டு

மன்றலங் சூழலாள் வைதே கிக்கிடர்

இழைத்த விலங்கை யிராவணன் பாடும்,

மழைத்தடங் கண்ணியை மன்ன ரவையினில்

மான மழித்த வணங்கா முடியேன்
 போன கதியும், பொங்கரா நங்கு
 மமயத் தடவியி லரவைக் கொன்று
 தமயந்தி யென்றன் ரூபந் திரொன
 வேண்டிய வேடன் விளிந்த விதியும்,
 அகலிகை யிடத்தி லாசை மிக்குறப்
 புகுந்தவட் புணர்ந்த புரந்தரன் பாடும்,
 சொல்லினன் ! கேட்டிலன் ! சூழ்ச்சியா விவனை
 வெல்லுது மெனவே வேண்டினன் றிங்கள்
 ஒன்று தவணையா, பொருப்பட் டன்னவன் !
 இன்று வந்ததற் சென்னி மித்தமோ ?

[சுல்தான் மாலு உள்ளே பிரவேசிக்க, காவற் பெண் வெளியே
 சேல்ல.]

மாலு. ததைமலர் வாளி தனுவினிற் றொடுக்கு
 மதனனுஞ் சலாமிடு மாதர் திலகமே !
 என்னுடைய தியத் திருக்குங் கண்ணே !
 தென்னுண் டேனிற் றிதிக்குங் கரும்பே !
 மாந்தளி ரொத்தூரு வயங்கு மின்னே !
 காந்தளிற் செவந்து காட்டுங் கரத்தாய் !
 மழைநிகர் வடித்த மணமுறுங் குழலாய் !
 உழையின் கண்கள் ! உனதிரு கண்கள் !
 முருக்கிதழ் ! முத்த மூரல் ! முகிண்முலை !—
 உருக்கொளித் தொதுங்கு மொண்சிறைத் தோகை !
 கண்களுந் னுருவே கருதி நின்றன !
 எண்ணமு மவ்வா றிருந்த திற்சொலாய் !
 தவணை கூறித் தமிழனை வருத்தினை !
 இவனெனை மருவி யின்பந் தருவையே
 லுய்வன் அன்றெனி லுயங்குவன் கோதையே !

காஞ்ச. நைதரத் தவணை நச்சி நின்றனன் :—
 மன்னவ வென்றன் வாய்மையைக் காத்தி !
 பின்ன ருன்றன் பேதற லொழிப்பேன்.

மாலு. கண்மணி ! யுனது கருத்துப் படியே
 எண்ணருங் கால மாயினு மிருப்பன் !
 காதலி யாகக் களித்துக் கூடியென்
 மாதவப் பயனு மதிப்பன் !—

காஞ்ச.

மன்னவ!

உன்னுள் மறிந்தேன். ஒருமதி தாழ்த்துப்
பின்னது முடித்தும். பேதையேன் விரதம்
முடியுங் காறு முன்வரா திருக்க
வடியாள் வேண்டினள்!—

மாலு.

அணங்குன துள்ளப்

படியே யாற்றுக் படைத்த நோன்பையும்!
தாடியிடை! அந்நாட் டோன்றுவன் செல்வேன்!

(மாலுவேளியே செல்ல)

காஞ்ச. (பெருமூச்சேறிந்து)

சிறையிடைப் பட்டுச் சென்றன நாட்கள்
உறைவிட மெவரு முணர்சிலார் போலும்!
நாதனும் வருகிலன்! நாடுவர் கொல்லோ?
பாதக னுள்ளும் பார்த்து நின்றனன்!
தெய்வமு மென்வயிற் செயிர்த்து நின்றதோ?
உய்வு மெனக்கினி யுண்டா குங்கொலோ?
காவன் மாளிகை கடப்பது மரிதரம்!
தாவறு மகழியுந் தைவர நின்றது!
உயர்நிலா முற்றத் தொருசார் போந்திச்
செயலா ரகழியிற் சிந்துதல் செயலாய்
முடியுமோ வறிகிலன்! மூீந்துமோ? நாதன்!
அடியாள் காணவு மாகு மேகொலோ?
கண்டகர்க் காகக் கரைத்திடி லுயிரை
விண்டலந் தொடுபுகழ் வீரனை விழைதல்
கூடுமோ? பிறவிதான் கொள்ளுமோ பயலும்?
நாடுவ ராயினும், நாலுது மிடந்தான்
அறிவரோ? சிறந்த வறிவுறு நாதனுங்
குறிப்பனோ பொழிவிடைக் குறித்த விங்கிதம்?
தெரிந்தெனை மீட்குஞ் செயலையே நாடி
இருந்தனன் கொல்லோ? எழுந்தனன் கொல்லோ?
எவ்விதக் தந்திர மியற்றி பென்னை
வவ்வுதல் செய்வனோ? வருந்தி வாணுள்
வாளா வளர வெத்தனை
நாளோ துயர நலிய விருப்பதே!

முதற்கனம்—முற்றும்.

அங்கம் 3. களம் 2.

சுல்தா னிஸ்மே லடிஷாவைக் கண்டு விசுவநாதன் தனது தூதுரைப்ப, சுல்தான் மிகவும் வருந்தி மந்திரி கும்மல்கான் வழியாக ரசல்கானுக்குத்தண்டனை விதித்து ஓர் கடிதம் போக்கினான். விசுவநாதன் அவன் நிலைமைக்குத் தக்கபடி உபசரிக் கப்பட்டு சலாபந்கான் வீட்டில் அன்றிரவு தங்கினன்.

அங்கம் 3. களம் 2.

இடம்-விஜயபுரிசுல்த்தான் கோலுமண்டபம். காலம்-ஏற்பாடு.

சுல்தானிஸ் மேடலில் ஷா, கும்மல்கான், அஷ்டகான், சலாபந்கான், உம்மதுஷா, அமீர்பீரித், முதலானவர்கள் தந்தமாயசனத் து முறையே வீற்றிருக்க.

(நேரிசையாசிரியப்பா)

சுல்தா. தூதுவர்த் தருக! (அமீர்பீரித் வெளியே செல்ல)

துணைவ! மதித்துநீ

யோதுச, தூதுவர் போதுது செயலை!

கும்மல். மன்னவர் மன்னவ! மாற்றலர் தென்பாற்

றுன்னிய நாட்டிற் றுங்கபத் திரையின் பாங்கர் முதலாப் படிந்த காவதம் தாங்கள் கொண்டதாத் தம்மனத் தெண்ணி அந்நில முழுதவ ராணைக் குரித்தென இந்நிலை யுணர்த்தவே யெதிர்ந்த தாகுமோ? முனைந்தவர் நம்மை முதுக்கலின் முறித்துப் பனைந்தனர் தாரும்; டோரிற் பங்கலைக் கொண்டனர் கூலி குட்புஷா வணங்க; வின்டல மளாவும் வியன்மதில் ரேய்ச்சூர் பன்முறை வளைந்தனர் படைகளால்; யாமும் வன்முறை குன்றி வணங்கி விட்டனம்; ஆதலின், முதுக்கலை யடிப்படு குதையா, தீது பங்கலைச் செங்கைக் குதையா, மத்திய நாட்டினை வார்சிலை யாக, உத்தியி னமைத்துவிண் னுயர்மதில் ரேய்ச்சூர் அம்பா, நமையிலக் காகவுங் கொண்டனர்; நம்பால் வருவதும் நாட்டி னுரிமையைக் காட்டுதற் காகுங் காவல் ரேறே!